

Haaksbergen 2024
© John de Kiewit

Auteur: John de Kiewit
Uitgever: Brave New Books

Verkoop: www.bravenewbooks.nl/johndekiewit
Tevens via: Bol.com – Amazon.nl - libris.nl – de boekhandel.
Info: fb.com/johndekiewit
Email: johndekiewit@hotmail.com
ISBN: 9789465019192

1^e uitgave - 2024

Niets van deze uitgave mag zonder bronvermelding worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden d.m.v. druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

(Alle gebeurtenissen, namen en locaties in dit verhaal zijn gefingeerd, het verhaal is fictie gebaseerd op fantasie en onderwerpen zijn willekeurig verzonnen)

De vrije vertaling, betekenissen en uitleg van woorden en zinnen, staan op alfabetische volgorde op de laatste bladzijden

John de Kiewit

Publiceerde:

‘Adem en Leef’

‘Jenna’

‘Je hart uit’

‘Betragt’

‘De dans ontspringen’

‘Cold case’
(‘George’)

‘Achteruit de tijd in’

‘Blauwkous’

‘Desolaat’

‘Verscholen waarheid’

‘Verstrikt in vrijheid’

Misdaadroman

DEEL 1

2015

Oscar en Simon van Gaal verloren hun moeder twee jaar geleden. In de binnenstad van Breda op een oversteekplaats, waar ze door een roekeloze autorijder werd aangereden en ter plaatse overleed.

De dader reed door, waarna hij werd achterhaald door accuraat politiewerk. Door een getuige die een omschrijving van de auto gaf en uiteindelijk aangetroffen werd bij een schadeherstelbedrijf in Oosterhout. Daar werden ze voorzien van naam en adres van de eigenaar van de auto die een Belgisch kenteken bleek te hebben. De auto werd vervolgens geconfisqueerd en voor onderzoek afgeleverd bij een afdeling van het 'Nederlands Forensische Instituut', het NFI.

De eigenaar, een Belg, beweerde dat hij die dag zijn auto niet had gebruikt en hem 's avonds beschadigd aantrof naast het huis waar hij regelmatig verbleef, bij zijn partner.

Ondanks dat ze dit niet vertrouwden namen ze aan dat dit het scenario zou kunnen zijn, waarna hun zoektocht werd voortgezet.

Doch binnen drie dagen na de aanrijding meldde zich ene Arnoud Peeters op het bureau. Hij, eveneens een Belg, bekende. Verontschuldigde zich voor zijn gedrag en vertelde wat hij die dag had gedaan en het ongeluk veroorzaakte waar de vrouw door overleed. Tevens dat de eigenaar van de auto niet wist dat hij zijn auto even leende om een boodschap te doen. Naar zijn zeggen deed hij dat meer als Paulus Cools de trein nam naar Antwerpen en tegen de avond pas terugkeerde. Volgens hem greep hij in de auto naar zijn mobiel die van de bijrijdersstoel afgleed toen hij

rechts de bocht omging en vervolgens niet oplette dat iemand overstak op de oversteekplaats. Hij panikeerde, reed door, maar meldde zich uiteindelijk omdat Paulus Cools en een aantal vrienden, die op de hoogte raakten, hem dit aanraadden. Hij werd daarna, met onmiddellijke ingang, in voorlopige hechtenis genomen en gewezen op zijn rechten, waarna Oscar uitgenodigd werd om naar het bureau te komen waar hij uitleg kreeg over de ontstane situatie.

Oscar belde zijn broer Simon, die hem even later ophaalde. Samen reden ze naar het bureau, daar hadden ze een afspraak met een collega van Simon, Tobias Lemmers en hoorden zijn verhaal aan.

In de loop van de week kreeg Lemmers de bevestiging van het NFI dat de vingerafdrukken, aangetroffen in de 'Passat', van Arnoud Peeters waren, waarna zijn hechtenis werd verlengd.

Op vrijdag, zes maart, verliet Arnoud Peeters de inrichting in Dordrecht, toen hij zijn opgelegde straf van twee jaar had uitgezeten.

Oscar stond op het parkeerterrein, in afwachting van zijn verschijning, nadat hij was geïnformeerd door justitie dat op die dag zijn vrijlating plaats vond. Uitgerust met een verrekijker om de uitgang op afstand in de gaten te kunnen houden, met als doel dat hij Arnoud niet meer los liet. Want hij en ook zijn broer kregen tijdens het proces de indruk dat zijn verhaal niet klopte, beredeneerden dat hij mogelijk ging zitten voor een ander, waar hij naderhand rijkelijk voor beloond werd. Vooral toen tijdens de zitting, door een medewerkster van het NFI, verteld werd dat alleen zijn vingerafdrukken in de auto werden aangetroffen en de inrichting van binnen verder spik en span was. Waarna, nadat hij was verhoord, Paulus Cools zou hebben geantwoord, dat hij de avond daarvoor onder andere had besteed om zijn auto van binnen een beurt te geven.

En hij en Simon geloofden daar geen woord van. Volgens hen zat Arnoud de straf uit voor een ander en die man of vrouw wilden ze in beeld zien te krijgen.

De vraag was echter hoe dit te doen, want alle tijd hadden ze daar niet voor. Maar wie weet kwamen ze iets tot de ontdekking, als één van hen Arnoud volgde na zijn vrijlating, naar welk adres hij toeging of naartoe gebracht werd. De reden dat hij daar stond, want Simon had dagdienst. Hij belde hem zodra die erop zat, waarna hij het van hem overnam als dat nog zin had. En dat bleek niet zo te zijn, want hij volgde de auto waar Arnoud instapte. Vervolgens reden ze ten zuiden van Breda, na een rit van ongeveer veertig kilometer, een verharde landweg op. Inhield om niet te dicht in de buurt van zijn auto te komen, waarna hij in de verte zag dat de auto het erf van een

boerderij opreed. Hij stopte meteen om te voorkomen dat ze hem in beeld kregen en wachtte of er nog iets van belang gebeurde.

Na een uur reed hij verder, keek naar links en zag de naam van de boerderij die hij in zijn geheugen prentte.

Thuis gekomen ging hij op zijn pc naar 'google maps' en printte de omgeving rondom de boerderij uit, vervolgens had hij het adres waar Arnoud uitstapte en de naam van de oude boerderij.

's Avonds, toen zijn vriendin bij hem aanbelde, nieuwsgierig naar zijn bevindingen van die dag, en gelijktijdig zijn broer binnenstapte, liet hij hen de print zien van de plek waar Arnoud naartoe reed en noemde de naam van de boerderij.

Hij merkte dat Milou in gedachten verzonk, naar haar mobiel greep, daar in zocht en iemand belde. Hoorde haar even later aan iemand vragen: 'Helga, hoe heet de boerderij ook alweer waar jij woont?' waarna ze antwoordde: 'dankjewel, ik vertel je morgen wel waarom ik dit aan je vroeg. Tot dan!' En vervolgens zei ze: 'Helga werkt bij ons als laborante, zij vertelde mij ooit waar ze woonde. Op een boerderij waar ze, als ik mij goed herinner, haar eigen appartement heeft en eigenlijk nog steeds bij haar ouders woont. De boerderij van haar opa en oma die haar vader overnam, de 'Mariahoeve' genoemd naar haar oma van vaders kant,' en wees naar de naam die hij opgeschreven had.

'Als je absoluut achter het adres van Arnoud wilt komen,' fantaseerde ze. 'Zou ik buiten het werk met haar aan kunnen pappen. Ik zou kunnen vragen of ze mij een keer wil laten zien hoe ze woont. Wie weet lukt mij dat of ik nodig haar uit bij mij thuis en dan kom jij toevallig op

bezoek. Mogelijk helpt ze jullie verder, maar dan wel zonder dat ze in de gaten heeft waar je naar op zoek bent,' en ze keek naar hem en Simon.

En dat laatste werd het plan. Milou nodigde Helga, tijdens de lunch op het bedrijf, uit voor een etentje bij haar thuis en vroeg en passant aan Zina Bouhjari, een HBO-studente die door toedoen van Helga een praktijkopdracht bij het laboratorium uitvoerde, of ze daar ook zin in had. Al was het maar om enige vorm van een bijbedoeling uit te sluiten.

Vrijdag werd het, 's avonds rond de klok van zes uur kwam Zina binnen. Zij vertelde dat Helga die ochtend niet op haar werk verscheen, dus ze was benieuwd of ze vanavond kwam. Milou was daar niet van op de hoogte, zij werkt op vrijdag altijd vanuit haar appartement. Ze wachtte nog een half uur tot ze belde met Helga, die niet opnam. Even later stapte Oscar bij haar binnen, begreep dat hun plannetje was mislukt, waarna ze gedrieën aan het etentje begonnen.

Zina vertelde dat ze studeerde aan het HBO in Breda, 'rechtsgeleerdheid,' en in haar derde jaar verkeerde. Op het laboratorium deed ze een schoolopdracht waar ze drie weken de tijd voor kreeg, een klus die ze die dag afsloot en op zoek ging naar een volgende stageplek, want ze had er nu twee gedaan en diende een derde te realiseren. Maar ze wisselden geen woord over de belangrijkste reden van die avond, wat Helga wist van Arnoud Peeters die werd afgezet op het adres waar zij woont. Even later hoorde Oscar dat hij een app kreeg, negeerde dit vanwege het gezelschap, doch er volgden er achter elkaar nog twee.

'Excuseer me,' zei hij. En hij opende zijn app, las een bericht van zijn broer die avonddienst had:

‘Oscar, vanmorgen heeft Helga Koppens aangifte gedaan bij ons op het bureau. Net nadat ik om half vier de avonddienst overnam meldde zich een advocaat, Meester Duvekot, hij staat haar bij. Helga vertrok een half uur later met hem via de achterdeur met een tweetal collega’s naar een safehouse waar ik het adres niet van weet. Ik heb geen idee wat er aan de hand is, maar dit is de reden waarom Helga niet bij jullie op komt dagen. Ik heb even gewacht om jou te informeren tot ik wat meer te weten kwam. Echter dat gebeurde niet en op vragen kreeg ik als antwoord dat haar zaak in kleine kring diende te blijven. Ik bel je vanavond laat zodra ik thuis ben.’

En hij leest het bericht nogmaals hardop voor aan Milou.

Wat later op de avond, toen Zina huiswaarts was gekeerd, vroeg Milou wat ze moest denken van deze situatie.

Hij had geen idee, hij wachtte af tot zijn broer hem belde, mogelijk had hij aanvullende informatie. Maar ook dat gesprek leverde uiteindelijk niets op en voor zijn gevoel leek het erop dat de enige bron die hem en zijn broer in de buurt van Arnoud Peeters kon brengen, was verdwenen. Vooral toen Simon vertelde dat in de loop van de avond de vader van Helga aangifte van vermissing kwam doen en hij, al van te voren, de opdracht kreeg om die te behandelen alsof ze geen weet hadden wie zij was of waar ze zich bevond. Waarna hij de gebruikelijke werkzaamheden uitvoerde die gold voor elke vermissing en haar vader naar huis stuurde. Met de mededeling dat ze eerst de komende vierentwintig uur afwachten voor ze tot actie overgingen. Dit omdat binnen die tijd de meeste vermissingen zichzelf oplosten.

Zodoende ging Simon ervan uit dat er iets heel anders aan de hand was en hield oren en ogen open.

Helga Koppens heeft er meer dan genoeg van, neemt zich al een tijdje voor om aangifte te doen op het politiebureau. Een gesprek met haar vader bleek zinloos en die met haar moeder evenmin. Beiden berusten in het feit dat ze al meer dan twee jaar in de oude aanleunwoning van de boerderij woonden, de 'aanbouwhoeve' waar vroeger haar opa en oma huisden. Ze hadden geen kritiek op haar oudere zus, zagen daar vanaf of durfden dit niet, daar leek het meer op.

Marga, die leuke vlotte goed ogende boerenmeid, haar zus met wie ze gedurende haar jeugd en daarna, toen ze op de middelbare school zat, een leuke tijd meemaakte. Dit, ondanks hun leeftijdsverschil, dat mogelijk veroorzaakt werd dat zij lang was voor haar leeftijd en Marga korter, iets gezetter. Doch altijd merkte ze aan haar het zorgzame.

Maar Marga liep tegen een Belg aan, Paulus Cools uit Antwerpen. Waarna ze veranderde door de zogenaamde business die haar vriend bedreef. Zij die, niet lang daarna, zelf een lijntje snoof na gedane werkzaamheden in de oude 'deel,' nadien omgebouwd tot een productieruimte voor drugs vanwege de toenemende vraag in Nederland.

Tot Marga zwanger raakte van Isaac, haar neefje, de oorzaak dat haar ouders verhuisden naar de aanbouw en Marga met Paulus in de boerenwoning trok.

Al die tijd hield Helga haar mond, ondanks dat ze slecht behandeld werd door haar zus. Zij bulkte van het geld en liep naast haar schoenen, kleineerde haar met haar baantje als laborante bij een laboratorium in Breda met een maandelijks inkomen dat zij bijna wekelijks ter beschikking had. Desondanks hield ze het uit, vond afleiding in haar werk en kon zich afsluiten van de rest door een grote eigen kamer op de zolder van de boerderij met een apart toilet en doucheruimte. De plek waar ze bij thuiskomst vertoefde. Beneden in de keuken zorgde ze zelf voor haar eten, waste

kleren, lakens en slopen in de bijkeuken en bleef zoveel mogelijk uit de buurt van haar zus en Paulus.

Marga, haar vijf jaar oudere zus, die ze verafschuwde toen ze voor de grap de punt van haar vinger doopte in cocaïnepoeder en dat in de mond van Isaac smeerde toen hij nog maar net drie was. Ze zag dit in het voorbijgaan. Marga met haar mannen en zoontje in de woonkamer van de oude boerderij. Ze schaamde zich dat haar zus zo veranderd was, terloops een lijntje snoof alsof ze een sigaret opstak en idolaat was van Paulus Cools. Hij, de vader van haar kind, handlanger van een drugsbende samen met een zogenaamde vriend, Sasja Volkova. De man met het netwerk die zo nu en dan bij hen logeerde. Soms met zijn broer Mitja die een oogje op haar bleek te hebben, als ze haar zus mocht geloven, waar ze niet van gediend was.

Mitja die op een avond naakt bij haar in bed kroop en haar overweldigde, waarna ze hem met kracht uit haar bed duwde, zei dat hij op moest donderen. Dit, het gemis van steun van je zus die zijn daad afdeed als een poging om zijn gevoelens voor haar tot uitdrukking te brengen, belachelijk. Alhoewel Marga niet wist van haar geaardheid. Iets wat ze voor iedereen thuis verborgen hield vanwege hun conservatisme, geen behoefte had aan kritiek en zogenaamde goede raad. Maar vooral door de wijze waarop haar neefje werd opgevoed, dat was de druppel, Marga's vinger roerend tussen zijn lippen. Ook haar ouders die in haar ogen te bang waren om kritiek uit te oefenen over het gebruik van hun eigendommen, althans daar leek het op.

Ze dacht daarover na, dat ze aangifte ging doen, de gevolgen daarvan. En mijmerend over waar ze in godsnaam aan begon, waar ze zich aan bloot stelde, het belang dat ze zag als het om haar neefje Isaac ging, besloot ze om niet langer te aarzelen.

De volgende dag, vroeg voordat ze naar haar werk ging, fietst ze naar het politiebureau aan de Claudius Prinsenlaan en meldt bij de receptie dat ze een misdaad aan wil geven, ongewis van de gevolgen. Een kwartier later maakt ze kennis met rechercheur Hugo Martens. Vertelt wat ze mee heeft gemaakt, wat ze weet, wie ze kent en waar ze werken.

Martens haalt vervolgens Tobias Lemmers erbij, een collega-rechercheur, hij start het verhoor samen met Doris van Beeck en zij neemt dit op. Martens verontschuldigde zich daarna vanwege overleg met zijn korpschef Margriet Lankhorst. Aan haar vertelde hij dat een informante gehoord werd die wist waar Sasja Volkova vertoefde, een misdadiger die, evenals zijn broer Mitja, in België en Nederland hoog op de zoeklijst stond. Waarna, nadat Helga alles had verteld wat ze wist van de 'groep Volkova', het besef ontstond dat zij niet meer naar huis kon, haar bekentenis een bedreiging voor haar leven was als iemand daar ook maar achter kwam, zelfs nadat ze de Volkova's en Paulus Cools hadden gedetineerd.

Diezelfde dag wordt ze door toedoen van een rechter commissaris in beschermende hechtenis genomen, een maatregel die maximaal twee weken toegepast kon worden. Haar mobiel werd haar afgenomen en onklaar gemaakt ondanks haar vraag of ze nog even mocht bellen met een collegaatje waar ze vanavond ging eten en beseft dat dit niet doorging. Tevens maakt ze tegen het einde van de ochtend kennis met Ties Duvet, haar raadsman die door justitie aan haar is toegewezen. Waarna ze laat in de middag werd afgevoerd naar de 'Penitentiaire Inrichting Dordrecht'. Daar waar ze zich bezorgd afvraagt wat haar te wachten staat, ondanks de goede bedoelingen die achter haar detentie stak, haar veiligheid. ■■

2016.

Alle ellende, de verwijdering tussen Ties en zijn vrouw Esmee, begon in de loop van 2015. Toen hij, Ties Duvetot, in haar bevinding de verdediging in zijn schoenen geschoven kreeg van de rechtbank in Breda om Helga Koppens bij te staan. Hij werd daarvoor gevraagd, nadat zij in beschermende hechtenis werd geplaatst, een maatregel die niet door een rechtercommissaris kon worden verlengd. Helga had zich gemeld bij het politiebureau met de mededeling dat ze wilde praten over een misdrijf en haar betrokkenheid daarbij. Een vrouw die te veel wist van de praktijken van haar zwager met zijn vriendengroep waar justitie al een tijdje achteraan zat, de oorzaak dat ze haar meteen preventief in hechtenis namen en hij, met zijn instemming, haar raadsman werd. Waarna in de loop van de dag, vrijdag dertien maart, om te voorkomen dat mededaders verdwenen en bewijsmateriaal werd vernietigd, op verschillende plaatsen in Nederland en België een interventieteam binnendrong op de adressen die Helga opsomde, waarmee haar lot werd bepaald. Mede door het feit Sasja Volkova wist te ontsnappen en zich sindsdien ergens in het buitenland op leek te houden. En zijn broer Mitja kregen ze helemaal niet in beeld, ze hadden geen idee waar hij bivakkeerde.

Esmee vroeg zich geïrriteerd af waar hij aan begon, ondanks dat hij de naam van zijn cliënte niet aan haar prijs gaf, want hij kon dit ook weigeren. Hij maakte haar kort en bondig duidelijk dat hij niet van plan was om dit te doen, daar was het verzoek van de rechtbank te dringend voor. Zeker gezien de korte tijd die ze ter beschikking hadden om te onderzoeken wat ze met zijn cliënte aan moesten, want alleen al het feit dat ze zich gemeld had, bracht haar mogelijk in gevaar. Laat staan als ze ging praten.

Maar Esmee was niet onder de indruk, ze vond dat hij onder de maat werkte en zich niet in dergelijke asociale omstandigheden moest mengen. Wat haar betreft waren er genoeg pro deo advocaten.

‘Ze zochten een goede,’ reageerde hij cynisch, en de toon was gezet.

Marjoleen Korsius was ‘chef de bureau’ op hun kantoor, ondersteunend naar hem en zijn collega’s. Zij nam in die tijd een HBO-studente aan die ‘rechtsgeleerdheid’ studeerde en voor de deur stond met het bijzondere verzoek of ze bij hen een studieopdracht mocht realiseren. Een Nederlands-Marokkaanse van tweeëntwintig jaar met ambities, geboren in Nederland, Zina Bouhjari-Boers die door Marjoleen onder zijn hoede werd geplaatst nadat ze het eens werden over de voorwaarden waaronder zij diende te werken. Vervolgens werkte hij haar in en nam, als hij buiten kantoor was, contact met haar op als hij iets uitgezocht wilde hebben. De periode waarin hij Helga begeleidde, meedacht over haar toekomst, het standpunt dat men innam nadat het openbaar ministerie met het voorstel kwam of ze mee wilde werken aan een identiteitsverandering en een verhuizing naar een ander land.

Esmee bleef kritisch tegen hem. Gezien de tijd die hij erin stopte, onbaatzuchtig om recht te doen aan dat wat werd overeengekomen.

Tot Helga Koppens, veertien dagen nadat ze in beschermende hechtenis werd genomen, verdween. Ze had haar lange haar gekortwiekt, in de krul gezet en een kleurspoeling toegepast en gebruikte make-up om op te vallen, iets wat ze daarvoor niet deed. Onder begeleiding

van een vrouwelijke rechercheur reed ze vrijdag, zeven-en-twintig maart, in een gesloten bestelwagen met de tekst 'Rioolreiniging,' om vier uur 's ochtends weg uit de inrichting richting de luchthaven van Düsseldorf. Daar vertrok ze om negen uur met de 'SAS' naar Kopenhagen in Denemarken, omdat ook hij van mening was dat Nederland te klein was, te dicht bij haar familie.

Hij had deze 'route' voor haar begeleidt, dit nadat een Deense familie haar een mogelijkheid bood. Op het land waar ze woonden kon ze een bijgebouw betrekken, tevens werd ervoor gezorgd dat ze daar een baan kreeg. Een initiatief in samenwerking met justitie in Denemarken.

Alma Gustafson stond er in haar nieuwe Deense paspoort en haar adres werd een postbusnummer. Iets wat weinigen wisten en hij was daar een van. En zover het begeleidende team in kon schatten kregen ze het gevoel dat ze Helga Koppens hadden gered van een wandaad die tegen haar gepleegd zou kunnen worden, een vorm van wraak. Mede dankzij de vlotte medewerking van het ministerie in Kopenhagen en de Deense familie die nergens in de stukken vermeld werd, laat staan haar nieuwe identiteit.

Op verzoek van Helga was hij vooraf naar Denemarken gereden om in Svestrup, een gehucht ten oosten van Tangbjerg op het schiereiland Sjaelland, kennis te gaan maken met de familie die haar het nieuwe onderkomen verschaft. Iets wat Esmee verafschuwde dat hij dit ging doen voor zo'n cliënte, waardoor hij alleen ging en naar het adres van de weldoeners van Alma Gustafson reed, zoals hij haar meteen noemde toen hij kennismaakte met het boerengezin. Een plek waar zij zich waarschijnlijk veilig zou voelen en welkom. Zijn trip was mede de oorzaak dat Helga zich overgaf en definitief meewerkte aan haar identiteitsverandering.

Vreemd voelde het, afscheid van haar nemen de dag voordat ze vertrok. En de volgende ochtend was ze weg, verdwenen en de dagen daarna hoorde hij niets over haar. Gelukkig maar, geen toevalligheden die gemeld werden in de media. Laat staan een bericht van haar.

Wel de teneur van Esmee, zij was nieuwsgierig, maar hij deelde zijn ervaring over Helga niet met haar. Beroepsmatig, voor de zekerheid.

Kopenhagen

Ondanks dat ze al bijna een jaar aangesproken wordt met Alma en haar achternaam Gustafson is ze daar nog steeds niet aan gewend. De lessen op avondschool en het feit dat je omringd wordt door Denen zorgde ervoor dat ze intussen redelijk hun landstaal sprak. Maar wennen aan haar nieuwe bestaan, ondanks de noodzaak die ze er zelf van inzag, ging niet van de een op de andere dag. Zeker niet als je na een maand of zes in Svestrup genoodzaakt wordt om opnieuw te verhuizen naar een ander adres en je je postbus weer dient te verplaatsen, allemaal gedoe. Omdat justitie in Den Haag het vermoeden had dat een van de ouders, binnen de groep van haar zwager, haar op het spoor zou kunnen komen. Geen uitleg waarom of een naam. Waarna door justitie in Kopenhagen, in overleg met haar en haar raadsman Ties Duvetkot, werd besloten voor onderdak te zorgen in Kopenhagen.

Een grote stad waar je verdwijnt in de massa. In een druk bevolkte buurt in de wijk Frederiksberg, kreeg ze de mogelijkheid op inwoning. Bij een Zweedse vrouw die sinds een jaar of twee uit de buurt van haar gewelddadige man wist te blijven door een identiteitsverandering.

Nadat ze kennis hadden gemaakt, beiden opgelucht waren dat het er op leek dat ze met elkaar door een deur konden, ging ze samen met Emelie Thorsell akkoord. Emelie, was opgelucht dat ze niet meer alleen woonde, vooral 's nachts. Zij zag de voordelen daar ook van in, niet alleen wonen voelde beter, zorgde voor rust als je wist dat je met z'n tweeën attent was op vreemden of situaties die je liever niet alleen meemaakte. Want een dergelijk scenario bleef door je hoofd spoken, dat je ontdekt werd.

Bij de familie in Svestrup vormde ze onderdeel van het personeel dat op de boerderij werkte. Ze zorgde voor de

beesten of hielp met het bewerken van het land, want een tractor besturen bleek mee te vallen. In Kopenhagen kreeg ze de kans om haar oude vak uit te oefenen waar ze in Nederland de kost mee verdiende, wat haar betreft een verbetering. Waarna ze op maandag, vier juli, begon als laborante bij een bedrijf, 'Pharma-Plus', in de haven van Kopenhagen waar geïmporteerde levensmiddelen werden onderzocht op kwaliteit en voedingswaarde. Een goede baan en, als het klopte wat ze tot nu toe meemaakt met Emelie, een beter leven in Denemarken, beter uit zicht.

Ties Duvekot was naast Wolter Oudenaarde, een hoge ambtenaar op justitie in Den Haag, de enige die op de hoogte was van haar nieuwe adres, buiten dat ze over haar mobiele nummers beschikten die Alma in het uiterste geval gebruikte. De regels daarover zijn haar bekend en ze was niet van plan die te overtreden.

Als het weer niet al te best is neemt ze de bus naar en van haar werk. Openbaar vervoer dat in de stad goed geregeld is en vierentwintig uur per dag rijdt, en als het weer goed genoeg is gaat ze op de fiets.

Al na haar eerste week krijgt ze het gevoel dat ze in Kopenhagen, op haar werk en samenwonend met Emelie, beter op haar plek is. Een leven dat de moeite waard lijkt en ze makkelijker inhoud weet te geven. Toegeeft aan de vraag van Emelie om haar te vergezellen naar theaters in de stad waar er voldoende van blijken te zijn. Dat ze ook daar niet alleen naartoe gaan en steun aan elkaar beleven mocht er iets voorvallen. Maar een ding weet ze intussen zeker, terug naar haar oude bestaan is geen optie meer voor haar. Ook het gemis van haar ouders, die in haar ogen een onverantwoorde rol hebben gespeeld, was niet meer voelbaar. Laat staan haar zus. De belachelijke asociale wijze

waarop ze hun drugs verhandelden, mensen in het ongeluk storten en bulkten van het geld veroorzaakte dat ze aangifte deed. Vooral door Isaac die verpest werd en nu waarschijnlijk bij een pleeggezin was ondergebracht, alhoewel ze daar geen weet van heeft. Dat deed er ook niet meer toe, niet besepte waar ze aan begon toen ze aangifte deed met als ultiem resultaat dat ze van haar zus en consorten af was en haar eigen weg kon gaan, haar levensloop tegen een stevige prijs.

En sinds een aantal weken overheerste het gevoel dat ze op haar plek was. Ze begon plannen te maken, stelde zich voor dat ze een partner trof, waarna Emelie haar aanraadde een bekend dating-café te bezoeken in de binnenstad en als ze wilde ging ze met haar mee.

Of dat zo'n goed idee was wist ze niet, maar een keer een poging wagen om mogelijk tegen een aantrekkelijke vrouw in al haar facetten aan te lopen was een optie. En ze hadden nu al pret toen ze al die eigenschappen opsomde en Emelie bekende dat ze eigenlijk bi was, iets wat zij al vermoedde.

Breda

Vanaf begin januari woonde Ties in het appartement van Janus Bronckhorst, een klant waar hij het scheidingsvoorstel voor had samengesteld. Een man die zijn bedrijf had verkocht en sinds september vorig jaar onderweg was met zijn 'four-wheel-travel-truck' naar het zuiden en als hij hem mocht geloven door naar Azië samen met z'n nieuwe vriendin. Terwijl hij geen idee had: 'hoe verder', z'n werk deed als jurist en vennoot is van een klein kantoor in Breda met een notariële afdeling.

Sinds hij en Esmee Tolsma uit elkaar gingen kreeg hij het gevoel dat hij alleen maar werkte. Afgelopen november hadden ze het convenant ondertekend dat hun scheiding inluidde waarna Esmee, samen met Féline, zijn dochter, en zoon Tiemen in de vrijstaande woning bleven wonen tot zijn dochter over vijf jaar éérentwintig werd. Vrij van huur, hij betaalde het restant van de hypotheek, alimentatie voor de kinderen, terwijl Esmee de vaste en variabele kosten diende te voldoen. Over drie jaar vond er een onderhoudsbeurt aan de woning plaats waar hij alle kosten voor droeg en alles wat er binnen de woning gerepareerd of vervangen diende te worden was voor haar rekening. Op één juli 2020 kwam de woning vrij waarvoor een niet voor twee redenen uitlegbare clause was ingebouwd om te voorkomen dat deze afspraak werd geschonden. Of zoveel eerder indien Esmee een partner trof waar zij met de kinderen bij introk, omdat het haar verboden werd dat een eventuele partner zich bij haar huisvestte. Harde maatregelen die hun resterende relatie geen goed deed, maar hij was er klaar mee sinds ze van hem af wilde, zo ervaarde hij dit. Hij nam aan dat de tijd zou leren of zijn kinderen hem nog mochten als ze weet kregen van de inhoud van het convenant. Wat hem betreft haar schuld en hij hield zijn mond, zei nooit een verkeerd

woord over haar, had geen kritiek en nam het leven zoals het hem overkwam en was niet opgelucht.

Zijn kijk op een toekomst werd er niet beter op, kreeg moeite om zich te motiveren door dagen die alleen maar bestonden uit werk. Je vroeg naar bed ging na een warme douche, in slaap viel en tegen de dag opzag zodra je wakker werd. Een stijl van leven die niet de zijne was, ondanks de afleiding door zijn werk en zo nu en dan een avond met vrienden. De laatste tijd uit medeleven bedacht hij zich, maar wist dat niet zeker. Buiten de vaste zondag als hij naar zijn moeder ging, zij intussen negenenzeventig en al een jaar of zes weduwe. Zijn uitlaatklep, een karaktervolle vrouw, wijs en liefdevol als het om hem ging en zijn oudere zus Floor.

Zij was de enige die zich echt zorgen om hem maakte, want ons kent ons. Hij leek op haar waardoor ze een half woord nodig hadden om elkaar te begrijpen en het had geen zin om om de waarheid heen te draaien als ze een rake vraag stelde. Zinloos, ze prikte door je heen en verlangde openheid. Dat wat hem betreft neerkwam op de zin van het bestaan, als je voor je gevoel je in je eentje door het leven heen worstelde. Waarom? Voor het geld? Voor al je zekerheden? Zonder plezier te beleven aan wat je doet, te weinig drijfveer die je triggert om een prestatie te leveren. Doelstellingen die ontbreken sinds je aan de zijlijn van je bestaan kwam te staan dat je had opgebouwd met Esmee. Wat haar betreft eindig zonder zicht op een herkansing, onverbidlijk, definitief in zijn ogen, rigoureuus.

En wat er nog aan gevoelens voor haar schulde in zijn ziel, dat onsterfelijke deel van hem, verdween binnen een aantal maanden. Geen haatgevoelens maar desinteresse. Moeite moeten doen om iets van belangstelling te tonen, al was het maar voor de vorm, voor zijn kinderen of als er

anderen in de buurt waren. Denkend aan het advies van zijn moeder: 'kijk niet om naar haar, maar vooruit om niets te missen wat op je pad komt.'

Waar hij zich geen voorstelling van kon maken sinds hij gevoelsmatig leefde als een kluizenaar. Buiten de werktijden, waar hij zijn vak uitoefende en daar goed in was en een vorm van dagbesteding beleefde. Er te zijn voor je klanten, verantwoordelijkheidsgevoel dat hem op de been hield, zijn gedachten bepaalde waardoor hij niet verslofte.

Zoals door Helga Koppens, die afgelopen september, nauwelijks zes maanden na haar vertrek, noodgedwongen van adres moest veranderen omdat men vermoedde dat haar adres bij haar zwager en consorten bekend was. Hoe iemand haar adres te weten kwam was nog een raadsel. De reden dat Alma hem belde of hij enig idee had wat er aan de hand was. Maar ze woonde in ieder geval ergens anders en haar adres werd in een gesealde enveloppe door justitie met een koerier aan zijn kantoor gestuurd. Dit nadat Wolter Oudenaarde op justitie contact met hem had opgenomen waarna Zina, in zijn nabijheid, de aangetekende brief opende die aan hem was gericht.

Tussendoor stak zijn moeder een stokje als ze maar dacht te herkennen dat hij wegdreef in het verleden, wegwijnde in z'n vrije tijd en veranderde. Iemand leek te worden die niet bij hem paste, dat hij merkte maar geen energie had om dit te veranderen en terug te spoelen naar wie hij werkelijk was. Ondanks goedbedoelde hints rondom hem heen op de zaak. Door vooral vrouwelijke collega's, als hij zich niet goed geschoren had, naar de kapper moest, aan een luchtje denken na het opstaan en zijn schoenen een beurt moest geven. De lol daarvan inzag toen Zina dit tegen hem zei. Hun stagiair die zes maanden, inclusief de vakantieperiode, onder leiding van Marjoleen bij hen aan

het werk was om af te studeren, zijn agenda beheerde gedurende die periode en de post deed voor hem en zijn collega's.

Maar hij fleurde op als hij zondag naar zijn moeder ging en goed en lekker te eten kreeg, de kookkunst van zijn mams. Met z'n tweetjes of gedrieën als Floor aanschoof dat de gezelligheid verhoogde, waarna ze samen afruimden, afwasten en de boel opruimden.

Tot zijn zus hem belde en alleen maar riep: 'mams, nu!' Hij haastte zich midden in de nacht richting het ouderlijk huis dat zij kostte wat het kost in stand hield om daar te blijven wonen. Die ochtend sprak hij nog met haar, samen met Floor. Wetend wat hem overkwam als zij het leven liet, evenals zijn zus. Iets wat ze beiden niet nodig hadden doch wel mogelijkheden bood, zeker nadat zijn moeder hem influisterde zijn erfdeel te gebruiken om het leven een draai te geven, opnieuw te beginnen.

'Uit de buurt,' zei ze nog. 'Ergens op afstand,' glimlachte ze naar hem en zakte weg in een slaap die uitmondde in een coma. Waarna ze ging, hen verliet.

De afwikkeling van de erfenis verliep volgens de opgemaakte akte, waarna hij rijker was maar dit totaal niet voelde. Geen besef had wat daarmee te doen, ondanks het advies van zijn moeder. Dat verstandige mens die hij vlak voor zijn vijf-en-veertigste kwijtraakte, een aanslag op zijn zelfvertrouwen. De zin van het leven, ondanks zijn kinderen, meevoelende zus en nogal wat kennissen en collega's die het met hem te doen hadden tijdens de crematieplechtigheid. Sympathiek, passend bij een dergelijke gelegenheid. Het avondmaal waar hij, samen met zijn ex, kinderen, zus en zwager, ooms en tantes, neven en nichten, aanzat, alleen. Niet eerder sloeg dat gevoel zo hard toe, het verlangen naar huis en er tegenop zien als je weer